



Et skarpere perspektiv på familiedynamik

Mark Self er autoriseret psykolog med 15-års erfaring i at arbejde med familier heraf fire sammen med musikterapeut, Stine Jacobsen. Pt. er han ansat i ungdomspsykiatrien på Aalborg Sygehus.

Hvordan bidrog musikterapien på familieinstitutionen i Aalborg Kommune?

Det var som om, at kombinationen af den psykologfaglige undersøgelse af forældrekompetencer og familiedynamik koblet med den socialpædagogiske observation og Stines beskrivelser af familien, fyldte et lille hul mellem det psykologiske og pædagogiske. Hendes observationer af familiedynamikken var direkte observationer, men inden for en struktureret ramme, og det gjorde, at beskrivelserne af adfærd kunne gøres meget mere specifik og langt mere finkornet. Og ikke bare det, men også, at man kunne se de små udviklinger. Inden for den tidsramme en undersøgelse var på, var det sjældent, at pædagogerne kunne se en decideret udvikling, fordi perspektivet var for bredt. Men Stine kunne tit se, at når vi arbejdede med samspillet, så skete der en udvikling på bestemte niveauer, fordi hendes perspektiv var mere skarpt.

Det gav et kvalitetsløft, bl.a. fordi familiens udviklingspotentiale kunne beskrives mere konkret.

Hvilken forskel gjorde musikterapien for både familierne og personalet?

Det var behandlingsarbejdet, der virkelig rykkede. Det er ikke muligt at indramme og fange familiedynamik fra ét perspektiv. Jeg har derfor altid været nysgerrig efter andre måder at anskue en familie på. Så da Stine kom og viste, at der også var denne måde, gav det mening. Musik har altid haft stor betydning for mig. Tanken om, at man kunne bruge musikken til at nå ind til folk på en anden måde, end man gør gennem samtale eller gennem leg, var en stor selvfølgelighed for mig. Men at man også kunne bruge musikken struktureret ved at gå ind og arbejde specifikt med turtagning og med at lytte efter, var en øjenåbner. At man kunne bruge det til at arbejde så spe-

cifikt med en dynamik. Langt de fleste forældre var begejstrede for musikterapien og havde en oplevelse af at drage nytte af det. Det var en periode, hvor forældrene rent faktisk havde det godt sammen med deres børn. Og det har de kunnet bruge. Særligt de fleste børn syntes, at det var herligt. De nød opmærksomheden. Da Stine rejste, brugte nogle af pædagogerne musikrummet og nogle af de ideer og redskaber, som hun havde bragt ind i huset, til at lave interaktion gennem brug af musikinstrumenter i deres arbejde med familierne. Så de kunne også se kvaliteten og betydningen i det.

Hvilken konsekvens ville det have, hvis musikterapien ikke var tilgængelig hos jer?

Ofte når man arbejder med de her ekstremt sårbare familier, er det et spørgsmål om at prøve at finde den rigtige vej ind. For nogen kan det være gå ud og sparke til en bold sammen med deres børn, for andre kan det være at male, og for nogle helt tredje var

”

At det kunne nå følelser, det var oplagt ja, men at man kunne arbejde med interaktion. Det var noget nyt for mig. En herlig åbenbaring.

det at komme ind i musikrummet. Det gav flere muligheder. Et ekstra kort på hånden. I psykiatrien, netop fordi vi har børn, der har virkelig svært ved at udtrykke sig, kunne jeg ønske mig, at vi havde mulighed for at lave en gruppe med musikterapi inde på børne- og ungdomspsykiatrisk afdeling. Vores fokus er ofte for kognitivt, og at bruge musikterapien til at ændre på dynamikken omkring et barn ville være givtigt. Jeg tænker, at jo flere kort man har at bruge inden for det felt jo bedre. Og det ville være oplagt at lade en musikterapeut komme og arbejde et par gange om ugen.